

Κείμενο του Μανώλη Μαυρομάτη για την έκθεση ζωγραφικής στον Αστrolάβο (εφ.Κέρδος,αρ.φ.3432, 06.10.1996)

Εμμανουήλ Μαυρομάτης

Η Ηρώ Νικοπούλου στην Αίθουσα Τέχνης Αστrolάβος/Δεξαμενή

Η πρώτη έκθεση που θα μας απασχολήσει αυτή την εναρκτήρια καλλιτεχνική περίοδο είναι εκείνη της Ηρώς Νικοπούλου στην Αίθουσα Τέχνης Αστrolάβος. [1] Η Νικοπούλου είναι νέα καλλιτέχνης της οποίας είχαμε παρακολουθήσει ορισμένες πραγματοποιήσεις το 1995, σε μια ομαδική έκθεση στο Σπίτι της Κύπρου και για την εργασία της οποίας θα μπορούσαμε να παρατηρήσουμε ότι χαρακτηρίζεται από την ταυτόχρονη διεκδίκηση

Η Ηρώ Νικοπούλου στην Αίθουσα Τέχνης Αστrolάβος/Δεξαμενή
Η Ελιάνα Αμφοδιανή στην Γκαλερί 7 Ζαλοκώσια
Ένα Συμπόσιο με θέμα την Αντίσταση στην Τέχνη στο Κέντρο Σύγχρονης Εικαστικής Δημιουργίας Ρέθυμνης

Η πρώτη έκθεση που θα μας απασχολήσει αυτή την εναρκτήρια καλλιτεχνική περίοδο είναι εκείνη της Ηρώς Νικοπούλου στην Αίθουσα Τέχνης Αστrolάβος. [1] Η Νικοπούλου είναι νέα καλλιτέχνης της οποίας είχαμε παρακολουθήσει ορισμένες πραγματοποιήσεις το 1995, σε μια ομαδική έκθεση στο Σπίτι της Κύπρου και για την εργασία της οποίας θα μπορούσαμε να παρατηρήσουμε ότι χαρακτηρίζεται από την ταυτόχρονη διεκδίκηση

μιας διπλής κατεύθυνσης. Η μια κατεύθυνση έχει θεωρητικό χαρακτήρα και χαρακτηρίζεται από την αναζήτηση της καλλιτεχνικής να εγκαταστήσει, μαζί με τα υλικά της εκφραστικά μέσα και τα αντίστοιχα θεωρητικά τους στηρίγματα, σε σχέση προς τη συγκεκριμένη κάθε φορά επιλογή αυτών των υλικών μέσων, ενώ η άλλη, η παράλληλη εργασία της, έχει ως αντικείμενο την εγκατάσταση αυτού του υλικολογικού συστήματος, αυτών των υλών, σύμφωνα με την προηγούμενη διάταξη των ιδεών

μεταλλάσσεται από τις πιο κλασικές μορφές, αλλά αντίθετα φέρνει στοιχεία κωμικών και μεταφυσικών, μέσα συνδυασμένα με στοιχεία του κλασικού, σε γένημα ζωτικής.

Αυτή η συνδυασμένη μορφή είναι όπως οι προηγούμενες της καλλιτεχνικής, είναι ορισμένη και το τοπικό στοιχείο της εργασίας της αλλά είναι επίσης και η δύναμη που αποτελεί την αρχή της δημιουργίας και τον τρόπο με τον οποίο θα μεταμορφωθεί και πάλι σε κλασικό, τον τρόπο με τον οποίο θα ενταχθεί στην κλασική παράδοση της τέχνης. Στόχος του κλασικού είναι η εργασία που γίνεται και μεταμορφώνεται.

στην οποία αναφερθήκαμε.

Έτσι, πρόκειται για εργασία στην οποία το θεωρητικό και το πρακτικό λειτουργούν περίπου παράλληλα και εναλλάσσονται (ώστε να σχηματίζεται έτσι ένα κινητικό σύστημα) και όπου επίσης, τόσο το θεωρητικό δεν αντιμετωπίζεται

ωπίζεται πια ως μια οριστική κατάληξη, —αλλά αντίθετα γίνεται συνεχώς κυλιόμενο και μεταβαλλόμενο, μέσω εναλλακτικών λύσεων— όσο και το πρακτικό δεν οριστικοποιείται σε τελικές, σε μόνιμες λύσεις.

Αυτή η εναλλαγή και η κινητικότητα είναι οι προσφιλείς επιλογές της καλλιτέχνιδας, -είναι σχεδόν η ταυτότητα και το τυπικό στοιχείο της εργασίας της- αλλά είναι επίσης και η ένδειξη μιας ταυτολογίας για την οποία θα μπορούσαμε να πούμε ότι εκφράζει σήμερα, τον τρόπο της σκέψης του εν γένει σύγχρονου εικαστικού προβληματισμού.

Είπα, αναζητώντας την αλληλεγγύη, η υλικολογία είναι ένα σύστημα, και η κινητικότητα είναι η εναλλακτικότητα. Η υλικολογία, επομένως, είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη. Αλλά είναι ένα πρόβλημα γιατί η υλικολογία είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη, και η υλικολογία είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη. Επομένως, η υλικολογία είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη, και η υλικολογία είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη. Η υλικολογία είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη, και η υλικολογία είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη.

Σ' αυτό τον προβληματισμό η εργασία διατυπώνει και μορφοποιεί τις καταλήξεις της υλικολογικά, επεξεργάζεται ένα σύστημα, του οποίου όμως έχει προηγουμένως θεωρητικά, εγκαταστήσει και δικαιολογήσει την αναγκαιότητα. Αλλά στον ίδιο προβληματισμό η θεωρητική αυτή αναγκαιότητα δεν είναι αντίστοιχα σε θέση να στηρίξει τους λόγους της εγκατάστασής της. χωρίς τη δικαίωση που θα της αποδώσει, η υλικολογική της εμφάνιση. Έτσι πρόκειται για μια διπλή ενέργεια ή για μια διπλή ανάπτυξη κατά την οποία οι αλληλοεξαρτήσεις των ειδών, (των θεωρητικών και των πρακτικών προσεγγίσεων) είναι η προϋπόθεση για να λειτουργήσει η εργασία. Η Νικοπούλου εργάζεται σε όλα αυτά τα συ-

Καίτοι η προσέγγιση από την οποία η υλικολογία θα αποτελέσει το κίνητρο για να κινήσει τις άλλες κινήσεις οι τελευταίες, αντίθετα.

Για παράδειγμα, η επεξεργασία του διαγράμματος μιας χάρτινης επιφάνειας, απαιτείται σε διαφορετικές εννοιολογικές λύσεις από την επιφάνεια, οι οποίες είναι επιφάνειες και κινήσεις μεταξύ τους, αλλά και επιφάνειες στην επιφάνεια της οδού της ενός οριστικού διαγράμματος χωρίς να απαιτείται και να αναγνωριστεί από τον επόμενο τύπο και τον επόμενο τύπο.

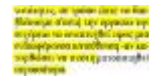
στη ματα διαισθητικά και με την ιδιότητα εκείνης της προσέγγισης κατά την οποία η ζωγραφική θα αποτελέσει το κίνητρο για να εκπληρωθούν όλες αυτές οι ταυτόχρονες αναπτύξεις.

Για παράδειγμα, η επεξεργασία του διπλώματος μιας χάρτινης επιφάνειας, καταλήγει σε διαφορετικές εναλλακτικές λύσεις από είδη διπλώματος, οι οποίες είναι πολλαπλές και ισότιμες μεταξύ τους, αλλά και συμβάλλουν στην αναγνώριση της αδυναμίας ενός συνόλου να διαπιστωθεί χωρίς τα αναγνωρίσιμα και τα αναγνώσιμα μέρη του -όπως ε-

Η υλικολογία, χωρίς την επεξεργασία του διαγράμματος, είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη, και η υλικολογία είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη. Η υλικολογία είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη, και η υλικολογία είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη. Η υλικολογία είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη, και η υλικολογία είναι ένα σύστημα που αναζητά την αλληλεγγύη.

πίσης όμως και των μερών να διαπιστωθούν, χωρίς την ένταξή τους σε ένα σύνολο. Αυτή είναι περίπου η φιλοσοφία αυτής της ενδιαφέρουσας εργασίας στην οποία όμως η καλλιτέχνις θα παρεμβάλει, επί πλέον του εναλλακτικού συστήματος του συσχετισμού των μερών ενός υλικού συνόλου και τον επόμενο άξονα, δηλαδή τον άξονα του συ-

σχετισμού των σχημάτων, (των μορφών), των χρωμάτων, των όγκων και των τόνων, σε τρόπο ώστε να πολλαπλασιάζεται η πολυπλοκότητα της εργασίας. Έτσι η Νικοπούλου χρησιμοποιεί τις ζωγραφικές ποιότητες ως στοιχείο που εν τέλει θα διαφοροποιήσει μεταξύ τους,

τους εκάστοτε υλικολογικούς της συσχετισμούς και θα τους πολλαπλασιάσει σε επί πλέον δυνατότητες, σε τρόπο ώστε να διαβλέπουμε σ' αυτή την εργασία την ευχέρεια να αναπτυχθεί προς μια ενδιαφέρουσα κατεύθυνση αν κατορθώσει να συστηματοποιηθεί περισσότερο.

1. Αίθουσα Τέχνης Αστρολάβος-Δεξαμενή, Ξανθίππου 11, Οκτώβριος 1996.